

полето. Христофоръ Петковъ, който въ нищо не оставаше надирѣ, побързалъ да го изучи и да си служи съ него, като сръдство за пропаганда.

Една вечеръ — това било въ нѣкаква гостилница на Екатерининская улица —, когато аудиторията била достатъчно пълна, за да почне своята „пропаганда“, Христофоръ Петковъ се качилъ на единъ столъ и викналъ:

Долго насъ помѣщики душили

Становые били,

И привикли всякому злодѣю

Подставлять мы шею...

Мы де глупы, какъ овечье стадо,

Стричь да брить насъ надо.

Про царей попы твердили міру,

Съ пьяна или умру...

Прѣди да изкаже думата „умру“, блѣснало нѣщо вратата и трима „бангели“ отъ одеската полиция се юрнали къмъ оратора. Въ полицейския домъ имало донесение, че за тая вечеръ е „опрѣдѣлена пропаганда“ — еди дѣ си, слѣдили подставенитѣ сищици що се върши, и понеже цѣльта имъ била да изловятъ „инициаторитѣ“, въ това число и подозрѣния българинъ, който е вече записанъ въ джандарскитѣ книги като „празношатающій ся“, тѣ чакали само да бжде открито събранието. Нахлули тѣ въ аудиторията и като стрѣли се хвърлили къмъ „прѣдседателя“ и „оратора“. Нека кажемъ, че Христофоръ Петковъ прѣзъ това врѣме бѣ навършилъ 18-та си година и че върху своитѣ юначески плешки той можеше да понесе цѣлъ балканъ. Въ минутата, когато му се изпрѣчила горнята опасностъ, той не мислилъ за никака хитростъ: думитѣ се още точили изъ устата му, когато „безобразната полиция“, безъ ничие позволение, прѣкрачила сръдата на аудиторията. Очевидно, врѣме за „разсждение“ нѣмало, — трѣбвало да се